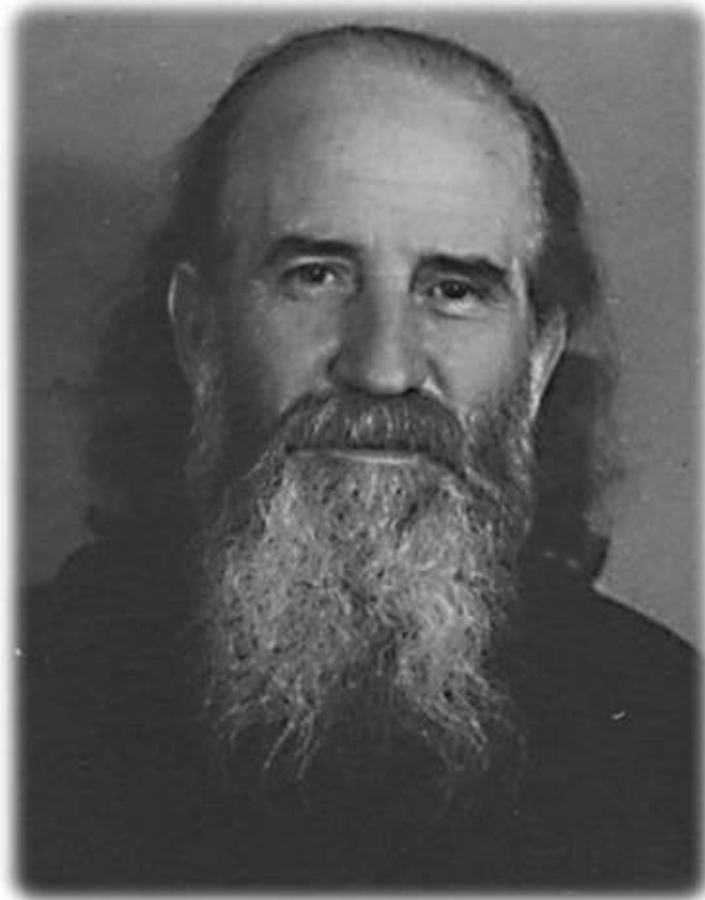


## Ο Θεός ως κριτής.

του Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς, Καθηγητού του Πανεπιστημίου Βελιγραδίου.



Η αιωνία ευαγγελική αλήθεια περί του Θεού ως Κριτού δεν είναι βιαίως επιβεβλημένη εις την ανθρωπίνην συνείδησιν ούτε είναι αφύσικη η θέσις της μεταξύ των αποκεκαλυμμένων αληθειών. Είναι φυσικόν και συστατικόν μέρος της θείας Αποκαλύψεως εν τω Θεανθρωπίνω σώματι της Εκκλησίας. Χωρίς αυτήν η λογική της Αποκαλύψεως δεν θα ήτο θεία και η Θεανθρωπίνη Οικονομία της σωτηρίας δεν θα ήτο ολοκληρωμένη. Χωρίς αυτήν η θεία Αποκάλυψις θα ήτο παρομοία με τον κόσμον χωρίς τον ουρανόν επάνω του. Αυτή είναι η στέγη η καλύπτουσα και ολοκληρούσα τον μαργαρίτινον ναόν των Θεανθρωπίνων αληθειών περί του ανθρώπου και του κόσμου. Η φύσις των άλλων αγίων δογμάτων και αληθειών είναι και η ιδική της φύσις· είναι ομοούσιος με αυτά· ευρίσκεται μέσα τους όπως και αυτά εντός αυτής· έχει την αυτήν αξίαν και ζωτικήν δύναμιν με αυτά, δεν δύναται να χωρισθή απ' αυτά, επειδή όλα μαζί αποτελούν ένα αχώριστον Θεανθρώπινον οργανισμόν. Είναι φυσικόν, ο Θεός ο οποίος είναι Δημιουργός, Σωτήρ και Αγιασμός, να είναι ταυτοχρόνως και Κριτής. Διότι ως Κτίστης μας εισήγαγεν από το μη είναι εις το είναι, ορίσας ως

σκοπόν της υπάρξεώς μας την εξομοίωσιν με τον Θεόν δια του θεοειδούς της ψυχής μας, ληφθέντος ως δώρου, και δια της αυξήσεως εις την αύξησιν του Θεού «εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού» (πρβλ. Κολ. 2, 19. Εφ. 4, 13) ως Σωτήρ, μας έσωσε από την αμαρτίαν, από τον θάνατον και από τον διάβολον, εισαγαγών εις την φύσιν του ανθρώπου, θνητοποιημένου δια της αμαρτίας, την αρχήν και την δύναμιν της αναστάσεως και της αθανασίας ως Αγιασμός, μας έδωσε μέσα εις το θεανθρώπινον Σώμα Του όλα τα μέσα της χάριτος και όλας τας θείας δυνάμεις, δια την οικείωσιν του θεανθρωπίνου έργου Του της σωτηρίας και την επίτευξιν του σκοπού της υπάρξεώς μας ως Κριτής, σταθμίζει, κρίνει και λαμβάνει απόφασιν περί της συμπεριφοράς μας προς Εκείνον ως τον Κτίστην και προς τον εαυτόν μας ως το θεοειδές κτίσμα, προς Εκείνον ως τον Σωτήρα και προς τον εαυτόν μας ως αντικείμενον της σωτηρίας, προς Εκείνον ως τον Θεάνθρωπον - την Εκκλησίαν - τον Αγιασμόν, και προς τον εαυτόν μας ως αντικείμενον αγιασμού, θεώσεως και θεανθρωποποιήσεως. Εις αυτό το τετραπλούν έργον Του ο Θεός πάντα ενεργεί «κατά την βουλήν του θελήματος αυτού» (Εφ. 1, 11), δηλαδή κατά το προαιώνιον σχέδιόν Του περί του κόσμου και του ανθρώπου, με τον σκοπόν «ανακεφαλαιώσασθαι τα πάντα εν τω Χριστώ, τα τε εν τοις ουρανοίς και τα επί της γης» (Εφ. 1, 10. Πρβλ. Κολ. 1, 16-17 και 20).

Ο Θεός έβαλε εις το φύραμα του ανθρωπίνου είναι την ζύμην του έρωτος προς τον Χριστόν, ώστε ο άνθρωπος, και μαζί του και όπισθέν του όλη η κτίσις, να ποθή και να τείνη προς τον Χριστόν. Όθεν όλη η κτίσις είναι εις τον πυρήνα της Χριστοκεντρική και τείνει και φέρεται προς τον Χριστόν ως προς το φυσικόν κέντρον της και σκοπόν (πρβλ. Ρωμ. 8, 19-23. Κολ. 1, 16-17. Εφ. 1, 4-5). Ενώ εις το δημιουργικόν, σωτηριώδες και αγιαστικόν έργον Του ο Θεός εμφανίζεται ως ο αροτριών, ο σπορευός και ο καλλιεργητής, εις το δικαστικόν έργον Του εμφανίζεται ως ο θεριστής και ο αλωνιστής. Είναι εντελώς φυσικόν ο ουράνιος Σπορευός, ο πλουσιοπαρόχως σπείρας το σπέρμα των αιωνίων θείων αληθειών εις την γην των ανθρωπίνων ψυχών, να έλθη και να ιδή πόσον από το σπέρμα αυτό έχει σαπίσει εις την λάσπην των ηδονών, πόσον έχει πνιγεί εις τα αγκάθια των παθών, πόσον έχει μαρανθή εις την φωτιάν της φιλαμαρτησίας, και πόσον έχει καρποφορήσει και φέρει τον θείον καρπόν, και να θερίση και αλωνίση τους ώριμους βλαστούς του επιγείου σίτου. Επειδή είναι, ακριβώς, ο αροτριών, ο σπορευός και ο καλλιεργητής, έχει το δικαίωμα να είναι και ο θεριστής και ο αλωνιστής· επειδή έχει δωρήσει εις τους ανθρώπους όλα τα μέσα τα αναγκαία διά την επίτευξιν του από τον Θεόν οριζομένου σκοπού της ζωής,

έχει δικαίωμα να είναι και ο Κριτής. Θα ήτο ασυγχώρητος αδικία και προσβολή και τυραννία, εάν επαρουσιάζετο ο Θεός ως Κριτής, χωρίς να έχει προηγουμένως εμφανισθή ως η Σωτηρία και ο Αγιασμός. Δεν έχει δικαίωμα να κρίνη τον άνθρωπον και την ανθρωπότητα ο Θεός ο οποίος δεν θα ήθελε να αποκαλύψη εις τους ανθρώπους την οδόν προς την αιώνιον ζωήν, να ειπή εις αυτούς την αιώνιον Αλήθειαν, να τους δώση τα μέσα διά την σωτηρίαν από την αμαρτίαν, τον θάνατον και τον διάβολον, με μίαν λέξιν, ο Θεός ο οποίος δεν θα ήθελε να γίνη ο Σωτήρ των. Εις ένα τοιούτον Θεόν εκβιαστήν η ανθρωπότης θα είχε δικαίωμα ομοψύχως και ομοφώνως να πετάξη κατά πρόσωπον εκείνο το οποίον είπεν ο κακός δούλος της παραβολής των ταλάντων (Ματθ. 25, 24-25).

Εάν ο Χριστός θα ήτο τοιούτου είδους Θεός, δεν θα έπρεπε να πιστεύη τις εις Αυτόν, διότι εν τοιαύτη περιπτώσει Αυτός δεν θα ήτο αληθινός Θεός, αλλ' εις μεταξύ πολλών άλλων ανισχύρων και αυτοκλήτων θεών μέσα εις το άθλιον πάνθεον των ανθρωπίνων ειδώλων. Επειδή όμως ο Θεάνθρωπος Κύριος Χριστός εφάνη ως ο Σωτήρ του ανθρώπου και της ανθρωπότητος και κατά την άρρητον φιλανθρωπίαν Του ετέλεσε το βαρύτερον έργον της σωτηρίας και επειδή έδωκεν εις τους ανθρώπους όλα τα δώρα του ουρανού, τα οποία μόνον ο Θεός της αγάπης δύναται να δώση. Αυτός έχει δικαίωμα να κρίνη τον κόσμον και τον άνθρωπον.

Ασφαλώς, καθ' όσον ο Κύριος Ιησούς Χριστός είναι ομοούσιος με τον Θεόν Πατέρα και τον Θεόν Άγιον Πνεύμα, τόσον είναι και η κρίσις επί της ανθρωπότητος, έργον ολοκλήρου της Αγίας Τριάδος. Αλλά διά να μη διαμαρτυρηθή ο επαναστατημένος άνθρωπος, κατά την θεομάχον αμαρτωλότητά του, και να μη είπη ότι ο Θεός ο οποίος δεν έζησε εις την ανθρωπινην σάρκα, δεν έπαθε τα πάθη του ανθρώπου, ο οποίος δεν διήλθε διά της επιγείου φωλεάς των εχιδνών, δεν έχει δικαίωμα να κρίνη τους ανθρώπους, διά τούτο ο Θεός Πατήρ «την κρίσιν πάσαν δέδωκε τω Υιώ» (Ιω. 5, 22), και «έστησεν ημέραν εν η μέλλει κρίνειν την οικουμένην εν δικαιοσύνη εν ανδρί ω ώρισε, πίστιν παρασχών πάσιν, αναστήσας αυτόν εκ νεκρών» (Πράξ. 17, 31).

Ωρίσας τον άνθρωπον Ιησούν, τον σαρκωθέντα Θεόν Λόγον, να κρίνη τον κόσμον, ο Θεός εποίησε την τελικήν δικαιοσύνην εις την ανθρωπότητα, φιλανθρώπως κλείσας τον κύκλον της ουρανίου Δικαιοσύνης Του επί της γης και ως εκ τούτου οι άνθρωποι δεν δύνανται να έχουν δικαίωσιν της διαμαρτυρίας και ανταρσίας εναντίον της κρίσεως του Θεού. Ο Θεάνθρωπος Κύριος Ιησούς είναι όχι μόνον ο «της πίστεως αρχηγός», αλλά και

«τελειωτής» της πίστεώς μας, η αρχή και το τέλος ολοκλήρου του σχεδίου του Θεού περί του κόσμου και του ανθρώπου (Εβρ. 12, 2· πρβλ. 2, 10).

Διά μέσου όλων των αλλαγών και αλλοιώσεων της όλη η κτίσις τρέχει προς το τέλος της. Διά μέσου όλων των ημερών και όλων των νυκτών όλοι οι άνθρωποι, μαζί τους και οπίσω αυτών και ολόκληρος η κτίσις, τρέχουν προς την τελευταίαν ημέραν εις την οποίαν θα τελειώση το μυστήριο του κόσμου τούτου και της ανθρωπίνης ιστορίας. Όλαι αι ημέραι, ωσάν λευκοί ποταμοί, και όλαι αι νύκται, ωσάν μαύροι ποταμοί συντρίβονται και διασχίζουν τους γκρεμούς και τας αβύσσους της υπάρξεως, συμπαρασύροντες όλα τα όντα και όλην την κτίσιν προς την τελευταίαν ημέραν εις την οποίαν δεν είναι δυνατόν να μη καταλήξουν και να μη αποπερατώσουν τον ρουν των. Παν ό,τι έζησε και ζη εις το κλουβί του χρόνου, υποχρεωτικώς θα εισέλθη εις την εσχάτην αυτήν ημέραν και θα αποβιβασθή εις την όχθην της. Δεν υπάρχει ον ούτε κτίσμα το οποίον ο ποταμός του χρόνου δεν θα μεταφέρη εις την εσχάτην αυτήν ημέραν. Με την ημέραν αυτήν ο χρόνος θα τελειώση την ύπαρξίν του, διά τούτο και ονομάζεται αυτή εις την Αποκάλυψιν «η εσχάτη ημέρα» (Ιω. 6,39. 40. 44· 11, 24· 12, 48), «η μεγάλη ημέρα» (Πραξ. Απ. 2, 20. Ιουδ. 6). Επειδή δε αυτή είναι η ημέρα από τον Θεόν ορισθείσα, εις την οποίαν Αυτός θα κρίνη την οικουμένην (Πράξ. Απ. 17, 13), διά τούτο λέγεται ακόμη και «ημέρα κρίσεως» (Ματθ. 10, 15· 11, 22. 24· 12, 36· Β' Πέτρ. 2, 9· 3, 7. Α' Ιω. 4, 17), «ημέρα οργής και αποκαλύψεως και δικαιοκρισίας του Θεού» (Ρωμ. 2, 5). Αλλ' εφ' όσον εδόθη πάσα η κρίσις εις τον Υιόν (Ιω. 5, 22) και επειδή Αυτός θα φανή εις την εσχάτην ημέραν ως ο Κριτής εν δόξη, ένεκα τούτου η ημέρα αυτή ονομάζεται και ημέρα του Υιού του ανθρώπου (Λουκ. 17, 22. 24. 26), ημέρα Κυρίου (Β' Πέτρ. 3, 10. Α' Θεσσ. 5, 2. Πρβλ. Ιεζεκ. 15, 5. Ησ. 2, 12. Ιωήλ 2, 31. Σοφ. 1,14. Μαλαχ. 4, 1), ημέρα του Χριστού (Β' Θεσσ. 2, 2· Φιλ. 1, 10· 2, 16), ημέρα του Κυρίου Ιησού (Β' Κορ. 1, 14. Α' Κορ. 1, 8· 5, 5), ημέρα κρίσεως και απωλείας των ασεβών ανθρώπων (Β' Πετρ. 3, 7· 2, 9).

Εις αυτήν την πολυσήμαντον ημέραν ο Θεάνθρωπος Κύριος Ιησούς θα διατυπώση την εσχάτην, την τελεσίδικον κρίσιν Του περί ολοκλήρου της ιστορίας του κόσμου και του ανθρώπου, περί όλων των ανθρώπων μαζί και περί εκάστου προσωπικώς. Και όπως εις το τέλος της δημιουργίας επεσκόπησεν όλα τα δημιουργηθέντα όντα και κτίσματα και εξέφρασεν περί πάντων την κρίσιν Του, ότι είναι «λίαν καλά» (Γεν. 1, 31), ούτως, ο Τρισήλιος Κύριος θα επιθεωρήση και εις την εσχάτην ημέραν όλα τα όντα και κτίσματα, εις το τέλος της πορείας των διά μέσου της ιστορίας, και θα εκφράση την κρίσιν Του περί πάντων. Τότε θα χωρίση τελικώς τους καλούς

και τους κακούς, και θα ορίση ανυπέρβατον και αδιάβατον όρον μεταξύ των. Τότε θα διατυπώση την τελικήν Του αλάθητον κρίσιν περί όλων των ανθρωπίνων αξιών· τότε θα ζυγίση εις τον τέλειον και ακριβή ζυγόν της Δικαιοσύνης και της Αγάπης Του όλα τα έργα των ανθρώπων, όλες τας σκέψεις και λογισμούς των ανθρώπων, όλα τα αισθήματα των ανθρώπων, όλες τας επιθυμίας των ανθρώπων, όλες τας λέξεις και λογισμούς των ανθρώπων· τότε θα τελειώση «το μυστήριον του Θεού» (Αποκ. 10, 7) περί του ανθρώπου, περί της κτίσεως, περί του κόσμου, περί του σύμπαντος· τότε όλοι οι αγαθοί και παν το αγαθόν θα κληρονομήση την αιώνιον Μακαριότητα, τον αιώνιον Παράδεισον, την γλυκυτάτην Βασιλείαν των Ουρανών του Γλυκυτάτου Κυρίου Ιησού, όλοι δε οι κακοί και παν το κακόν την αιώνιον βάσανον, την αιώνιον Κόλασιν εις το πάμπικρον βασίλειον των παγκάκων πεσόντων αγγέλων.

**"Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ"**  
**ΑΡΧΙΜ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΠΟΠΟΒΙΤΣ**  
**ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΥ**  
**ΕΚΔΟΣΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ**  
**ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1974**

Πηγή : <https://impantokratoros.gr>